

SPÍŠ

Tam hore, tam dolu, tam hore ďaleko
lubili še dvoje ze serdca hluboko.

Ta nesčasná matka tak jim zavidzela,
Janička žltývlas zamurovac dala.

Mulare, mulare*), pytam vas preboha,
spravcež' mi okenko do mileho dvora.

Ešce te mulare nedomurovali,
už teho Janička na mare klasc mali.

Slyšela Hanička pervše zvony zvonic:
Puscež' ma, mamičko, bo me hlava boli.

Slyšela Hanička druhe zvony zvonic:
Puscež' ma, mamičko, bo me hlava boli.

Slyšela Hanička trece zvony zvonic:
Puscež' ma, mamičko, bo me serdce boli.

Ona ju puscila; na cinter bežala —
a na Janíčkoví vyrostla duliya.**)

A na Janíčkoví vyrostla duliya,
a na tej Haničke drobna rozmarija.

A vy všecke ludze, ktere tu stojice,
kejc se dvoje schodzi, pobrac še jim dajce.

Ja nesčasná matka tak jim zavidzela,
dve duše zmarnila, sama skamenela.

*) Mulare = murári, zedníci. **) Duliya = ľalija

Melódia: Sl. sp. D 216 — [Sl. sp. II 633] — [Sl. sp. I 279].

217.

(A. Bulla, [† 1873], z Oravy

Čože mi je, čože,
milý, mocný bože,
že sa mi ten šuhaj
zlahodiť nemôže?

Kdeže som ja bola,
keď milých dávali,
každej po mládenci,
len mne vdovca dali.

Bože môj a pán môj,
čože ma tak tresceš,
koho ja milujem,
toho mi dať nechceš.

Povedzže mi, povedz,
ej, ty starý vdovec,
koľkože detí máš,
ak ma neoklameš?

Kdeže som ja bola,
keď dary dávali,
každej po jabĺčku,
mne len polovičku.

V jednom kúte štvoro
a v druhom päťoro;
tu máš, duša moja,
všetkých deväťoro.

218.

([Redakcia, 1880], Nitrianska)

Sobotište pekné mesto,
pod ním chodníček,
vyprevaď ma, moja milá,
svítí mesíček.

Svíť, mesíčku, poľahúčku
do dňa bieleho,
až ja pôjdem od dievčatka
černookého.

Svíť, mesíčku, poľahúčku
až na ten náš dvor;
nemysli si, moja milá,
že ja budem tvoj.

Melódia: Sl. sp. D 859.